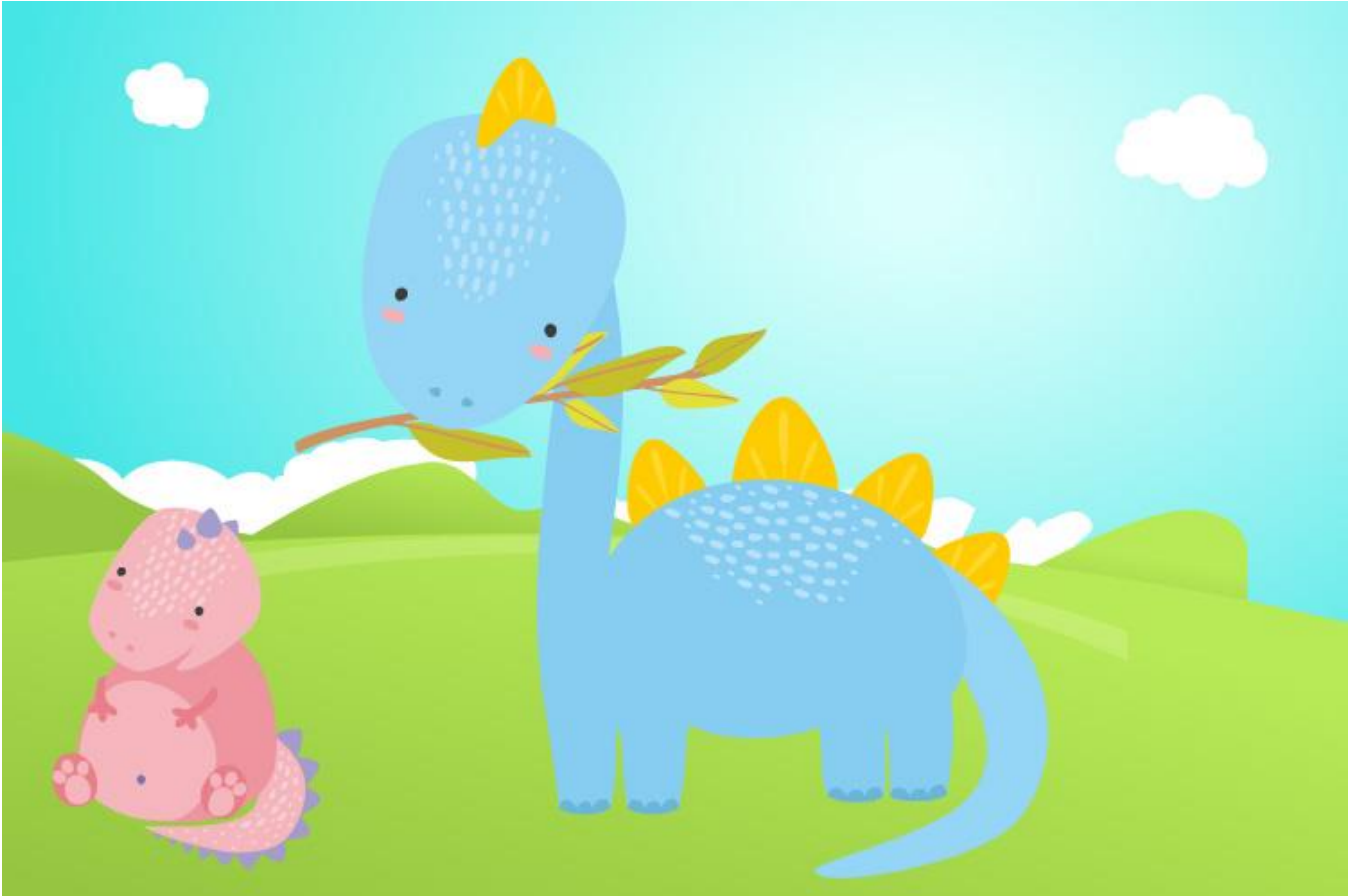

Μαρία Σκαμπαρδώνη
Ένα άγνωστο πλάσμα
ανάμεσα σε δεινόσαυρους

Λένε πως ακόμα και στην πιο σκληρή καρδιά υπάρχει χώρος για λίγη συμπόνια και στοργή. Αυτό φαίνεται πως δείχνει η ιστορία εκείνου του θηλυκού δεινόσαυρου που δεν είχε μέσα της κακές προθέσεις για κανένα άλλο ζώο ή πλάσμα. Σε αντίθεση με τα άλλα άγρια ζώα του είδους της, εκείνη πάντοτε έδινε τη βοήθειά της σε όποιον είχε ανάγκη και πάντοτε μιλούσε με καλά λόγια για όλους.

Οι υπόλοιποι δεινόσαυροι πολλές φορές της έλεγαν πως πρέπει να μιμηθεί τη δική τους αγριότητα, αλλά εκείνη πεισματικά αρνούταν. Έλεγε πως δεν ταιριάζει στη δική της φύση η βιαιότητα.

Δε γνώριζε τι έμελλε να φέρει σε εκείνη η ζωή.

Ένα πρωινό, καθώς περπατούσε μέσα στο δάσος, άκουσε μία φωνή τρεμάμενη και λεπτή η οποία έκλαιγε. Ήταν σα να ζητούσε βοήθεια απελπισμένα, σα να ήθελε να την ακούσει

κάποιος. Αμέσως αυτό κέντρισε την περιέργειά της και αποφάσισε να μην αδιαφορήσει. Άρχισε να ψάχνει το μέρος από το οποίο έβγαινε αυτή η τσιριχτή φωνή.

Έψαχνε, έψαχνε, έψαχνε. Για αρκετή ώρα. Είχε διαπιστώσει πως η φωνή ακουγόταν πιο κοντά σε σχέση με πριν και αυτό ενδυνάμωσε μέσα της την προσπάθεια ανακάλυψής της.

Ξαφνικά, διαπίστωσε πως ένα μεγάλο φύλλο που θα είχε πέσει μάλλον από κάποιο δέντρο κουνιόταν. Η φωνή προερχόταν από εκεί. Δε δίστασε, σήκωσε το φύλλο και έντρομη παρατήρησε ένα περίεργο πλάσμα που όμοιό του δεν είχε ξαναδεί μέχρι τότε στη ζωή της.

Το πλάσμα αυτό ήταν μικροσκοπικό, είχε ένα μικρό κεφάλι, δύο μικρά πόδια και χέρια. Ήταν ένα μωρό!

Ο θηλυκός δεινόσαυρος το παρατήρησε για αρκετή ώρα και με το κεφάλι της ακούμπησε το μέρος της καρδιάς του. Εκείνο την κοίταζε με μεγάλη περιέργεια αλλά ο φόβος δεν κυριαρχούσε. Ίσως επειδή τα μωρά δε θεωρούν τίποτα παράξενο και πράγματα που οι μεγάλοι τα αντιμετωπίζουν με φόβο εκείνα τα βλέπουν αστεία.

Εκείνη αποφάσισε τότε να μην το αφήσει μόνο του. Το πήρε μαζί της και το έφερε στην υπόλοιπη αγέλη για να το δείξει.

-Βρήκα αυτό το περίεργο πλάσμα! ανήγγειλε στους υπόλοιπους δεινόσαυρους. Ό, τι και αν λέτε, έχω πάρει την απόφαση να το κρατήσω και να το μεγαλώσω. Δε θα άντεχα να το αφήσω μόνο του, να γίνει βορά άγριων ζώων.

-Παράλογα φέρεσαι, της είπαν πολλοί. Δεν είναι στη φύση μας να δείχνουμε στοργή σε τέτοια πλάσματα και θα έπρεπε να το έχεις αφήσει.

Εκείνη όμως δεν άκουσε κανένα. Παρά μόνο την καρδιά της. Πήρε κοντά της αυτό το άγνωστο πλάσμα και το μεγάλωσε με στοργή και άδολη αγάπη.

Η αγάπη ξεπερνάει τα όποια εμπόδια και μπορεί να νικήσει το κάθε άγριο ένστικτο...

Μαρία Σκαμπαρδώνη

Δημοσιογράφος